

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 11. Nullu[m] fuisse, cui magis bonæ felicitates hui[us] vitæ ferè omnes
aduersæ fuerint, quàm Christum gentis humanæ reparatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

lima, si, præter gliscentes prunas subter, & præter fumantes Martyris atque liquentes artus supra cratem, nihil aspiciamus. Quòd si verò Laurentij æstum cum gehennæ incendijs æstimemus, scintilla est, ad AEtnam, gutta ad Oceanū comparata. Sin verò rursus nos nostræ Fortunæ iram, non iam ad Acheronticos lacus, sed vel ad D. Laurentij cruciatum trutinemus, vix tenuis quædam umbra erit, nec gemitu digna. Sed ipsum Christum, tota vita patientem nobis proponamus, & deprehendemus, quàm parvam ille nobis calicis sui portionem reliquerit exhauriendam.

§. XI.

Nullum fuisse, cui magis bonæ felicitates huius vitæ ferè omnes aduersæ fuerint, quàm Christum gentis humana reparatorem,

Christus Dominus, ait D. Chrysoftomus, statim, ut in lucem prodijt: ab incunabulis in exteram terram fugitiuus, ob regem persecutorem, migravit, in barbarorum scilicet regionem itinere distantem. Qua quidem ex causa ingens vis cruoris effusa est; & tenera ætas, non secus ac in prælio, concidebatur. Quid hac tragœdia crudelius? & hac ab eo perpetrabantur.

M s

qui

S. Chry-
soft. ep. 1.

Ioan. 8.

qui Dominum ad necem querebat. Hæc Deus afficiens, cum prohibere posset, tolerabat. Postquam autem è barbarorum regione in patriam redijt, & etate auctus est, bellum undiq; aduersus eum excitabatur. Ac cum primùm miracula edere cepit, quot calumnijs appetitus est? Alij enim Samaritanum eum, & arreptitium appellabant, his verbis: Samaritanus es tu, & dæmonium habes: alij impostorem dicentes: Hic non est à Deo, sed seducit turbas: alij prestigiatores: In Beelzebub; dicebant, eijcit dæmonia, & improborum hominum amicum eum vocabant. Deniq; aduersus eum quotidie acuebant dentens. Passionis verò tempore, unus discipulorum eum prodidit: alij in fugam se contulerunt: alius abiurauit: cumq; omnes fugissent, solus ipse vinctus ducebatur. Quot igitur homines, qui non ita pridem eum res miras efficientem, mortuos excitantem, leprosos purgantem, demones expellentem, panes fontis more scaturientem, ac deniq; alia miracula perpetrantem vidissent, eo tempore, offensos fuisse putas, cum eum solum abduci ac vinctum teneri conspicerent, vilibus & abiectis militibus eum cingentibus, & Indaicis sacerdotibus à tergo sequentibus, ac tumultuantibus, & hostes omnes solum eum sibi hærentem, in medio, habentem.

bentes; presentemque proditorem insolentem. Quid, cum flagris caderetur? verisimile autem est innumeram multitudinem tunc adfuisse. Erat enim festum perillustre, quod omnes congregabat, & in ciuitate metropoli, in tempore meridiano. Quot igitur mortales tunc adfuisse existimas? qui cum eum vinctum, flagris affectum, cruore stillantem, & ad praefecti tribunal, causam dicentem, nec discipulorum ququam presentem cernerent, animis essent offensi? Quid cum Pontificis seruus alapam impingeret ipsi? quid cum vapularet? quid cum ad crucem duceretur? & in cruce tolleretur? quid cum diceretur: Vah qui destruis templum Dei, & in tribus diebus reaedificas illud? Alios saluos fecit, se ipsum non potest saluum facere. Si Filius Dei es, descende de cruce, & credimus tibi? quid cum Barabbam illi praetulere? hinc enim probare volebant, quod latrone quouis sceleratior esset. Ea denique de causa inter duos latrones crucifixi sunt. Sed tamen veritas non modo propterea non obscurabatur, verum etiam splendidius eluxit. Deus enim pro sua lenitate id ferebat, arcana sua sapientia omnia administrans. Et quamuis, post resurrectionem, eius discipuli rursus metu in fugam versi in summo angore versari ceperint: sic quoque

Matt. 27.

que

que res Ecclesie semper angebantur, & per miracula vigeant, & quæ minus leta principia habuerunt, iucundos exitus demonstrarunt. Hæc S. Pater.

§. XII.

Aduersis pressos Christi exemplis roborari.

Luc. 23.
31.

2. Reg.
11.

Quoties ista animo occurrunt, occurrere debet & illud: *si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet?* si Deus Filio suo vnigenito non pepercit, cur nos non vellemus, etiam in nostro corpore, stigmata I E S V Christi portare? Vrias inuitatus, immo iussus à Dauid rege, vt in domum suam iret, & à belli labore requiesceret, respondit: *Arca Dei & Israël & Iuda habitant in papilionibus, & dominus meus Ioab, serui Domini mei super faciem terræ manent; & ego ingrediar domum meam, vt comedam & bibam, & dormiam cum vxore mea? per salutem tuam, & per salutem animæ tuæ, non faciam hanc rem.* Hoc eodẽ argumento vtuntur, qui acerbissima, quæ Christus tulit, animo habent memoriæque infixæ. Dux meus, inquit, & Conditor totius Mundi, paruulus è patria fugere ab Herode compulsus est; & ego *Fortuna irascat, quæ me exulem fecerit? Dominus meus, pro tot miraculis ac beneficijs, tantis*

tis